

RESSÒ DE LA PARAULA

Aigües en el desert

Els qui anirem a Missa aquest primer diumenge de setembre, serem rebuts, a l'inici de la litúrgia de la Paraula, amb una invitació molt estimulant:

«Sigueu valents, no tingueu por!... es desclouran els ulls dels cecs, i les orelles dels sords s'obriran.»
(Is 35,4.7)

No sempre el retorn de vacances i la represa de la rutina del treball coincideix amb un ànim renovat. És més freqüent patir l'anomenada «síndrome postvacacional»: mandra, descoratjament, tristesa... Independentment de la identificació psíquica i emocional, com solen fer els psicòlegs, aquesta experiència, des del punt de vista espiritual, esdevé ocasió de discernir assumptes més importants, com ara què signifiquen per a un mateix les vacances i què significa el treball. És una qüestió fonamental.

La realitat, amb els seus problemes i satisfaccions, continua sent la mateixa, abans i després de les vacances. El temps de festa consisteix a crear uns espais i un temps artificialment. Però no pot ser alternativa a la vida dura. Les vacances han d'estar al servei de la vida quotidiana. Per a nosaltres, les vacances han de servir, sobretot, per a «tocar» allò que ens fa viure, reafirmar-nos en la seva veritat i gaudir de la seva llum. D'aquesta vivència beu-

rem per a afrontar l'existència de cada dia, sigui com sigui.

Si la vida quotidiana ens apareix com un desert, segons diuen algunes veus profètiques, la invitació del profeta Isaïes continua sent vàlida. No es nega el desert, sinó que se'ns convida a descobrir deus d'aigua. Com descobrir fonts en el desert?

Tots sabem que en el desert hi ha miratges. Són enganys, il·lusions falses. Així cada dia ens veiem assetjats per múltiples receptes, remeis oferts com a panacees per milers de missatges. Alguns ens penetren sense adonar-nos-en.

Avui, havent conegut la vida de Jesús, veiem que les seves guaricions volien manifestar que amb Ell s'acomplia literalment aquell anunci esperançador del profeta. Però ni el profeta amb el seu llenguat-

ge poètic, ni Jesús amb les seves curacions reals, pretenien oferir receptes per a tots els sofriments. Isaïes havia afegit:

«Aquí teniu el vostre Déu, que ve per fer justícia; la seva paga és aquí. Ell mateix us ve a salvar.»

«Les aigües que brollen en el desert» no significa pròpiament que hi hagi guaricions, per molt valuoses que siguin. El que transforma el desert en terra fèrtil és que aquestes guaricions, com tants altres fets que «curen» la persona humana de la seva mudeza, la seva sordesa, la seva coïxesa, són signe de la presència activa del Déu que salva.

El desert és molt més profund que la ceguesa dels ulls. I les fonts que el transformen en terra fèrtil són fets i paraules que surten al pas de la nostra vida per pura gràcia de Déu. Són la seva Paraula, els seus Sagraments, el seu amor en la vida de tants sants que avui viuen prop de nosaltres. Això és el que il·lumina de la nostra vista, alegra el cor assetegat de veritat i estimula el nostre caminar.

Afrontar un nou curs amb fortalesa i sense temor no depèn de posseir «solucions» a tants problemes, sinó de viure la presència d'aquell la veritat i l'amor del qual sostenen la nostra esperança.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Carta a l'avi mai conegut

Quan va néixer, l'avi feia anys que havia traspassat. A casa, encara es parlava molt d'ell, de les seves habilitats, de l'encert de les seves paraules i dels seus silencis, del seu esperit de servei, de la constància i la dedicació al treball i a l'estudi. Va acabar la carrera ja casat, treballant i amb fills. Era, certament, un home amb un carisma especial. L'infant va créixer i, quan tenia deu anys, es complí el vintè aniversari de la mort de l'avi. Se'n tornà a parlar molt. Era l'any de la primera comunió. «Aixeca't al davant de l'ancià i honora els seus cabells blancs; així

reverenciaràs el teu Déu. Jo soc el Senyor» (Lv 19,32).

Mesos després, preparant la motxilla per anar a colònies, l'àvia va trobar un paperet ben plegat que, entre d'altres coses, deia: «Avi, jo no t'he conegut, però l'àvia, els pares, els tiets i tietes parlen sovint de tu. Diuen que eres molt treballador, que arreglaves les coses que s'espallaven, que parlaves poc, però que donaves bons consells, que ajudaves a tothom, que tenies paciència, que anaves a buscar les tietes a la catequesi, que eres molt bon pare...». Continuava per acabar dient:

«M'hauria agradat conèixer-te i anar d'excursió amb tu. Quan sigui gran vull fer les coses bones que tu feies i ajudar com tu ajudaves. A vegades prego perquè estiguis prop de Déu i segueixis vetllant per nosaltres, pels qui et van conèixer i pels que no t'hem conegut, però t'estimem molt. Demana-li, també, que a la nostra família ens estimem molt». «Els nets són la corona dels avis, / els pares són l'orgull dels fills» (Pr 17,6). L'àvia va llegir la carta amb emoció. El net havia refet la presència de l'avi, amb qui ella havia compartit molts anys de la seva vida. Junts havien iniciat la

família en la qual el net s'integrava. Amb la mateixa emoció va redactar una carta de resposta.

És important sentir-se integrant d'una família i alimentar aquesta consciència de pertinença. És bo conèixer la vida dels qui ens han precedit i són antecedents de la nostra. És fondant conèixer les actituds, sentiments i accions de les persones bones tan properes a nosaltres com un avi. És agradable a Déu que es pregui per ells i que visquem la responsabilitat d'aquest sentit de pertinença.

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

Aguas en el desierto

Quienes vayamos a Misa este primer domingo de septiembre, seremos recibidos, al inicio de la liturgia de la Palabra, con una invitación muy estimulante:

«Sed fuertes, no temáis... Se despegarán los ojos de los ciegos, los oídos del sordo se abrirán... Porque han brotado aguas en el desierto.» (Js 35, 4.7)

No siempre el regreso de vacaciones y la vuelta a la rutina del trabajo coincide con un ánimo renovado. Es más frecuente sufrir el denominado «síndrome postvacacional»: pereza, desánimo, tristeza... Independientemente de la identificación psíquica y emocional, como suelen hacer los psicólogos, esta experiencia, desde el punto de vista espiritual, se convierte en ocasión de discernir asuntos más importantes, como, por ejemplo, qué significan para uno mismo las vacaciones y qué significa el trabajo. Es una cuestión fundamental.

La realidad, con sus problemas y satisfacciones, sigue siendo la misma, antes y después de las vacaciones. El tiempo de asueto consiste en crear unos espacios y un tiempo artificialmente. Pero no puede ser alternativa a la vida dura. Las vacaciones han de estar al servicio de la vida cotidiana. Para nosotros, las vacaciones han de servir, sobre todo, para «tocar» y gozar de aquello que nos hace vivir, reafirmarnos en su verdad y disfrutar de su luz. De esta vivencia beberemos para afrontar la existencia de cada día, sea como sea.

Si la vida cotidiana nos aparece como un desierto, según dicen algunas voces proféticas, la invitación del profeta Isaías sigue siendo válida. No se niega el desierto, sino que se nos invita a descubrir manantiales de agua. ¿Cómo descubrir manantiales en el desierto?

Todos sabemos que en el desierto existen espejismos. Son engaños, ilusiones falsas. Así, cada día nos vemos asediados por múltiples recetas, remedios ofrecidos como panaceas por miles de mensajes. Algunos nos penetran si darnos cuenta.

Hoy, habiendo conocido la vida de Jesús, vemos que sus curaciones querían manifestar que con Él se cumplía literalmente aquel anuncio esperanzador del profeta. Pero ni el profeta con su lenguaje poético, ni Jesús con sus curaciones reales, pretendían ofrecer recetas para todos los sufrimientos. Isaías había añadido:

«Mirad a vuestro Dios que trae el desquite, viene en persona, resarcirá y os salvará.»

«Las aguas que brotan en el desierto» no significa propiamente que haya curaciones, por muy valiosas que sean. Lo que transforma el desierto en tierra fértil es que esas curaciones, como tantos otros hechos que «curan» la persona humana de su mudez, su sordera, su cojera, son signo de la presencia activa del Dios que salva.

El desierto es mucho más profundo que la ceguera de los ojos. Y los manantiales que lo transforman en tierra fértil son hechos y palabras que salen al paso de nuestra vida por pura gracia de Dios. Son su Palabra, sus Sacramentos, su amor en la vida de tantos santos que hoy viven cerca de nosotros. Eso es lo que ilumina de nuestra vista, alegra el corazón sediento de verdad y estimula nuestro caminar.

Afrontar un nuevo curso con fortaleza y sin temor no depende de poseer «soluciones» a tantos problemas, sino de vivir la presencia de aquel cuya verdad y amor sostienen nuestra esperanza.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Traspàs de Mn. Joan Déu

Va morir la matinada del dimarts 20 de juliol de 2021, a l'edat de 92 anys, confortat amb els sacraments de l'Església. Les exèquies, presidides pel bisbe Agustí, es van celebrar el dimecres 21 de juliol de 2021, a les 10.30 h, a la Parròquia de Sant Martí, de Torrelles de Llobregat.

Mn. Joan Déu Martí va néixer en aquesta localitat el dia 8 de desembre de 1928. Fill de Jaume i Dolores. Va ser ordenat sacerdot el 17 de desembre de 1955, al Seminari Conciliar de Barcelona.

Els seus primers nomenaments van ser: coadjutor en 1955, de la Parròquia de Sant Fèlix d'Alella, i el mes de juliol de 1960 coadjutor de la Parròquia Puríssima Concepció, de Barcelona.

L'any 1971 va ser nomenat rector de la Parròquia de Sant Martí, de Teià. De 1991 a 1993 va ser arxipreste de l'Arxiprestat de Martorell. El 1989 va ser nomenat rector de la Parròquia de Sant Esteve, de

Sant Esteve Sesrovires, on va exercir el seu ministeri fins al moment de la seva jubilació canònica, el 25 de juliol de 2005. Des d'aleshores ha estat col·laborador de la Parròquia de Sant Martí, de Torrelles de Llobregat, el seu poble natal.

L'evangelització,
una crida que es fa pregunta

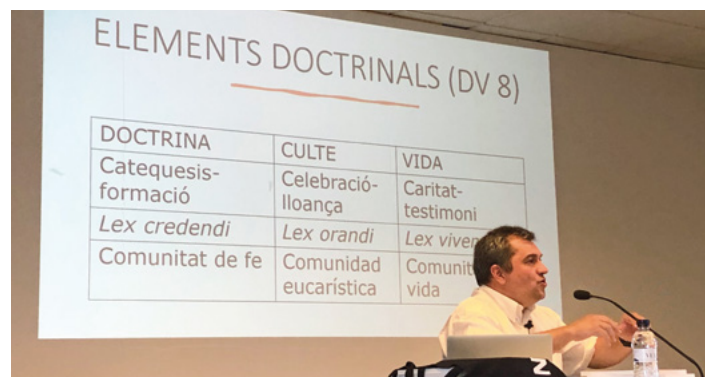
Aquesta va ser la temàtica del Curset d'Estiu que el Bisbat de Vic va organitzar els dies 13, 14 i 15 de juliol al Seminari de la capital d'Osona, convidant com a ponents, entre d'altres, al bisbe Agustí Cortés i a Mn. Daniel Palau, rector de Corbera i professor a la Facultat de Teologia.

El tema conductor de les sessions era «Aneu i anuncieu l'Evangelí! Una crida missionera que es fa pregunta». Es comprèn que per aconseguir el que demana Jesús cal recórrer molts camins i conrear molts camps. Per això, es van aprofundir quatre aspectes: la parròquia, lloc primordial d'evangelització; la litúrgia, sempre evangelitzadora; la catequesi i la seva relació amb la comunitat; i les ferides en el cor de les persones, reptes i oportunitat evangelitzadors.

La ponència del bisbe Agustí va tenir lloc el primer dia, emmarcant el conjunt de les sessions posteriors, i la de Mn. Daniel Palau es va centrar en l'àmbit de l'evangelització a la parròquia.

Ponència del bisbe Agustí Cortés

Ponència de Mn. Daniel Palau

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

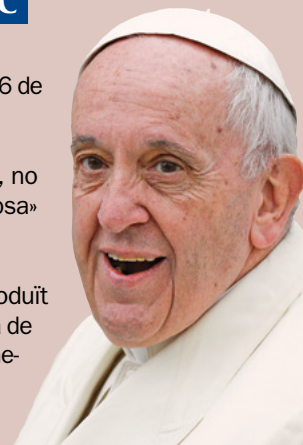
@Pontifex: «Els sants i les santes ens demostren que es pot lloar Déu sempre, en els bons i en els mals moments, perquè Déu és l'Amic fidel i el seu amor mai ens abandona» (3 de maig).

@Pontifex: «Tots estem en la mateixa barca, cridats a treballar perquè no hi hagi murs que ens separin, perquè no hi hagi "uns altres", sinó només un "nosaltres", gran com tota la humanitat» (6 de maig).

@Pontifex: «Déu salva amb amor, no amb la força; es proposa, no s'imposa» (6 de maig).

@Pontifex: «Déu salva amb amor, no amb la força; es proposa, no s'imposa» (6 de maig).

@Pontifex: «El coronavirus ha produït morts i sofriments, afectant la vida de tots, especialment la dels més vulnerables. Els prego que no s'oblidin dels més vulnerables» (8 de maig).

Estem en el Temps de la Creació

Aquest temps especial s'inicia cada any el dia 1 de setembre, amb la Jornada Mundial de Pregària per la Cura de la Creació, i s'allarga fins al 4 d'octubre festivitat de sant Francesc d'Assís.

Tot va començar ja fa més de 30 anys, quan el patriarca ecumènic Dimitrios I va proclamar en 1989 el dia 1 de setembre com a Dia de Pregària per la Creació. Altres grans esglésies europees van assumir aquesta celebració en l'any 2001, i el mateix papa Francesc ho va fer per a l'Església catòlica l'any 2015. En els darrers anys, diverses declaracions, com la dels bisbes catòlics a Filipines, l'any 2003, la Tercera Assemblea Ecumènica Europea de Sibiu en 2007 i el Consell Mundial de les Esglésies en 2008, han volgut cridar l'atenció perquè no fos només una jornada, sinó un període de

duració, i així ha nascut el «**Temps de la Creació**», que ve a ser un mes, fins a la festivitat del sant que anomenava els astres «germà sol, germana lluna».

Durant l'edició de 2020, malgrat les condicions excepcionals que vivíem, es van realitzar més de 120 activitats per tota la geografia espanyola, des de vetlles de pregària, a xerrades, conferències, pelegrinatges, i molts bisbes, mitjançant les seves cartes pastorals, animaven a sumar-se a l'esperit del Temps de la Creació.

Les diòcesis de la Província eclesiàstica de Barcelona, és a dir, Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa, estan organitzant diverses iniciatives que tindran com a seu la Basílica de la Sagrada Família: una sèrie de catequisis, en diversos espais del temple, per apropar-se a la Creació des de la perspectiva de Gaudí; una trobada ecumènica, amb la participació de les confessions ortodoxa i protestant i dels bisbes catòlics. En aquest Full i al nostre web trobareu més informació properament.

Benedicció de la capella del Sant Crist a la urbanització Rat-Penat de Sitges

El passat dissabte, 24 de juliol, va tenir lloc la benedicció per part del bisbe Agustí Cortés d'un nou temple, dedicat al Sant Crist, construït de bell nou a la urbanització Rat-Penat, al terme municipal de Sitges. D'acord amb l'aforament recomanat, van fer-se presents en aquesta primera missa que inaugurava l'església una cinquantena de persones. Acompanyant el bisbe Agustí, hi concelebraren Mn. Josep Pausas, rector de Sitges, Mn. Juan Antonio Vargas, rector de Castelldefels, i Mn. Xavier Sobrevia, anterior rector de Castelldefels.

L'edificació d'aquest nou centre de culte ha estat iniciativa d'un particular, el Sr. Juan Antonio Bertran, que ha volgut que la darrera parcel·la d'aquesta urbanització situada al massís del Garraf oferís aquest equipament religiós, al servei dels qui fre-

FOTOS: JENNY CATHER

qüenten la urbanització i dels fidels en general. Un cop acabada, guarnida amb obres d'art procedents de diverses donacions i equipada amb tot el necessari per al seu funcionament, el Sr. Bertran ha fet donació de la ca-

pella al Bisbat de Sant Feliu de Llobregat i, segons l'acord establert, l'atenció i el seguiment pastoral d'aquest temple es realitzarà des de la Parròquia de Santa Maria de Castelldefels, donada la major proximitat a aquest

nucli urbà. Hi haurà una comissió mixta, amb membres de la parròquia i de la urbanització, que vetllaran per la coordinació de l'acció pastoral i de les celebracions, així com per garantir el manteniment i la custòdia del temple.

AGENDA

Trobada General d'Animadors de Cants. Després de les trobades d'estiu a Montserrat, hi ha prevista la Trobada General del 2021 els dies 23-24 d'octubre al santuari de la Mare de Déu de Núria. Per a més informació i inscripció, consulteu el web www.trobadesanimadorsdecant.cat

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

6. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Col 1,24-2,3 / SI 61 / Lc 6,6-11]. Sant Zacaries, profeta; beat Bonaventura de Forlí, prev.; beat Bertran de Garrigues, prev.

7. ■ Dimarts [Col 2,6-15 / SI 144 / Lc 6,12-19]. Sant Albí, bisbe; santa Regina, vg. i mr.; santa Judit, personatge bíblic.

8. □ Dimecres [Mi 5,2-5a (o bé: Rm 8,28-30) / SI 12 / Mt 1,1-16.18-23 (o bé, més breu: 1,18-23)]. *Tortosa*: Naixement de la Benaurada Verge Maria, patrona principal de la diòcesi de Tortosa. *Urgell, territori de Catalunya*: Mare de Déu de Núria, patrona principal de la diòcesi d'Urgell; *al Principat d'Andorra*: Mare de Déu de Meritxell,

patrona d'Andorra. Sant Adrià, soldat mr. a Nicomèdia; sant Sergi I, papa; santa Adela (s. IX), rel.

9. □ Dijous [Col 3,12-17 / SI 150 / Lc 6,27-38]. Sant Pere Claver (Verdú, 1580 - Cartagena d'Índies, 1654), prev. jesuïta, apòstol dels esclaus a Colòmbia; Mare de Déu del Claustre (Solsona), romànica; santa Felícia, mr.; beat Frederic Ozanam.

10. ■ Divendres [1Tm 1,1-2.12-14 / SI 15 / Lc 6,39-42]. *Sant Feliu de Llobregat*: ■ Beats Domènec Castellet i Vinyals (1592-1627), d'Esparraguera, i Lluís Eixarc i Bertran (1597-1628), de Barcelona, preveres dominicans i màrtirs a Omura. *Tortosa*: ■ Beat Jacint Orfanell i Prades,

prevere i màrtir, nat a la Jana (Maestrat).

11. ■ Dissabte [1Tm 1,15-17 / SI 112 / Lc 6,43-49]. Beat Bonaventura Gran (Riudoms, 1620 - Roma, 1684), religiós franciscà; Sant Protus i sant Jacint, germans màrtirs (s. IV); santa Teodora Alexandrina, penitent; sant Joan Gabriel Perboyre, prev. i mr.

12. ■ Diumenge vinent, XXIV de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Is 50,5-9a / SI 114 / Jm 2,14-18 / Mc 8,27-35]. Santíssim Nom de Maria; Mare de Déu de Lluc, patrona de Mallorca, i altres advocacions; sant Guiu, pelegrí; beat Miró, prev. agustinià, a Sant Joan de les Abadesses.

Diumenge XXIII de durant l'any (B)

COMENTARI

«Tot ho ha fet bé»

Sovint ens trobem afeixugats sota el pes de tantes coses que ens preocupem de tal manera que perdem l'esperança i caiem en el desànim. Però no oblidem que l'esperança és una virtut teològica; és a dir, esperem que tot vagi millor confiats en Déu, més enllà de les previsions humanes. Per això a la primera lectura Isaïes diu: *Digueu als cors alarmats: Sigueu valents, no tingueu por.* I per quina raó? Perquè les coses van millor? No, sinó perquè *és Déu mateix qui us ve a salvar.* Aquesta salvació es manifesta en la curació de moltes discapacitats: *Es desclouran els ulls dels cecs, les orelles dels sords s'obriran, el coix saltarà com un cérvol; la llengua del mut cridarà de goig.* Com veiem tot porta a la confiança, a l'esperança, a l'alegria perquè els coixos i els muts no solament caminaran i parlaran sinó que saltaran i cridaran. Tot canvia fins i tot la mateixa natura: *L'aigua brolla a l'estepa, els torrents en el desert... el país de la set és ple de font d'aigua.* Tot això és obra del Senyor.

Per això a l'evangeli Jesús fa realitat les paraules d'Isaïes. *Li porten un sord que a penes sabia parlar* i després de l'actuació de Jesús *a l'instant se li obren les orelles, la llengua se li deslligà i parlava perfectament.* Però aquest només és un exemple. Sabem que Jesús va fer moltes altres curacions. Per això la gent deia: *Fa que els sords hi sentin i que els muts parlin.* Jesús no vol el patiment dels homes, vol que tots puguin viure feliços; per això retorna l'esperança als malalts. La gent ho afirma amb una frase molt clara: *Tot ho ha fet bé.* Jaume a la segona lectura ens fa veure que, de vegades, no tot ho fem bé i és quan discriminem els pobres. Si ve *un home ben vestit, un ric i li diem: Segui aquí; i al pobre mal vestit: tu queda't dret o seu aquí, als meus peus,* estem fent una gran discriminació; som homes que *jutgem amb criteris dolents.* Ajudem els sords, els cecs, els muts, donem força als cors alarmats, no discriminem ningú. Que tant de bo es pugui dir també de nosaltres: tot ho fa bé.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 35,4-7a)

Digueu als cors alarmats: Sigueu valents, no tingueu por: Aquí teniu el vostre Déu que ve per fer justícia; la paga de Déu és aquí, és ell mateix qui us ve salvar. Llavors es desclouran els ulls dels cecs i les orelles dels sords s'obriran; llavors el coix saltarà com un cérvol i la llengua del mut cridarà de goig, perquè l'aigua ha brollat a l'estepa, han nascut torrents en el desert, les terres xardoroses ara són estanys, el país de la set és ple de fonts d'aigua.

▶ Salm responsorial (145)

R. *Lloa el Senyor, ànima meva.*

El Senyor es manté fidel per sempre, / fa justícia als oprimits, / dona pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos. R.

El Senyor dona la vista als cecs, / el Senyor redreça els vençuts, / el Senyor estima els justos, / el Senyor guarda els forasters. R.

Manté les viudes i els orfes, / i capgirarà els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre; / és el teu Déu, Sió, per tots els segles. R.

▶ Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 2,1-5)

Germans meus, vosaltres que creieu en Jesucrist, el nostre Senyor gloriós, no heu de comprometre la vostra fe amb diferències entre les persones. Suposem que, mentre esteu units, entra un home ben vestit i amb un anell d'or, i entra també un pobre mal vestit. Si us fixàveu primer en el que va ben vestit i li dèieu: «Segui aquí, que estarà millor», però al pobre li dèieu: «Tu queda't dret o seu aquí, als meus peus», no faríeu diferències entre vosaltres? No seríeu homes que jutgen amb criteris dolents? Escolteu, germans meus estimats: No sabeu que Déu ha escollit els pobres d'aquest món per fer-los rics en la fe i hereus del Regne que ell ha promès als qui l'estimen?

▶ Lectura de l'Evangelio segons sant Marc (Mc 7,31-37)

En aquell temps, Jesús tornà del territori de Tir pel camí de Sidó, i se n'anà cap al llac de Galilea, passant pel territori de la Decàpolis. Li portaren un sord, que a penes sabia parlar, i li demanaren que li imposés les mans. Jesús se l'endugué tot sol, lluny de la gent, li posà els dits a les orelles, escopí i li tocà la llengua, aixecà els ulls al cel, sospirà i digué: «Efatà», que vol dir, «obre't». A l'instant se li obren les orelles, la llengua se li deslligà i parlava perfectament. Jesús els prohibí que ho diguessin a ningú, però com més els ho prohibia, més ho explicaven a tothom, i no se'n sabien avenir. Deien: «Tot ho ha fet bé: fa que els sords hi sentin i que els muts parlin.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 35,4-7a)

Decid a los inquietos: «Sed fuertes, no temáis. ¡He aquí vuestro Dios! Llega el desquite, la retribución de Dios. Viene en persona y os salvará». Entonces se despegarán los ojos de los ciegos, los oídos de los sordos se abrirán; entonces saltará el cojo como un ciervo y cantará la lengua del mudo, porque han brotado aguas en el desierto y corrientes en la estepa. El páramo se convertirá en estanque, el suelo sediento en manantial».

▶ Salmo responsorial (145)

R. *Alaba, alma mía, al Señor.*

El Señor mantiene su fidelidad perpetuamente, / hace justicia a los oprimidos, / da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos. / El Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, / tu Dios, Sión, de edad en edad. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol Santiago (Sant 2,1-5)

Hermanos míos, no mezcléis la fe en nuestro Señor Jesucristo glorioso con la acepción de personas. Suponed que en vuestra asamblea entra un hombre con sortija de oro y traje lujoso, y entra también un pobre con traje mugriento; si vosotros atendéis al que lleva el traje de lujo y le decís: «Tú siéntate aquí cómodamente», y al pobre le decís: «Tú quédate ahí de pie» o «siéntate en el suelo, a mis pies», ¿no estáis haciendo discriminaciones entre vosotros y convirtiéndoos en jueces de criterios inicuos? Escuchad, mis queridos hermanos: ¿acaso no eligió Dios a los pobres según el mundo como ricos en la fe y herederos del Reino que prometió a los que lo aman?

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 7,31-37)

En aquel tiempo, dejando Jesús el territorio de Tiro, pasó por Sidón, camino del mar de Galilea, atravesando la Decápolis. Y le presentaron un sordo, que, además, apenas podía hablar; y le piden que le imponga la mano. Él, apartándolo de la gente, a solas, le metió los dedos en los oídos y con la saliva le tocó la lengua. Y mirando al cielo, suspiró y le dijo: «Efatá» (esto es, «ábrete»). Y al momento se le abrieron los oídos, se le soltó la traba de la lengua y hablaba correctamente. Él les mandó que no lo dijeran a nadie; pero, cuanto más se lo mandaba, con más insistencia lo proclamaban ellos. Y en el colmo del asombro decían: «Todo lo ha hecho bien: hace oír a los sordos y hablar a los mudos».